

KÜTÜPHANEDE HAYAT VAR

Tema: "Kütüphanede Hayat Var"

Derece: İstanbul İl İkincisi

“Sessiz sedasız bir köşeye çekilip yaşamak lazım.” demiş Sebahattin Ali. Bu söze de sırtımı dayayarak kütüphanelerde hayat var demekten çekinmiyorum. Seçimlerin bize ait olduğu önümüze bir sürü Dünya'nın sunulduğu raflar, parmaklarımızın ucundaki yazarın ağzından çıkıp hayallerimizde harmanlanacak kitapların bize verdiği sonsuz hayal izini.

Kapıdan içeri girdiğimizde Mevlana'nın kollarına sarılmışız gibi, zevklerimiz hayallerimiz farklı olsa da bizi ortak paydada toplayan yeni dünya düşümüz ve uzak diyarlara, içinde bulunduğumuz andan başka zamanlara soyutlanma özlemidir. Anın değerli olduğu yerdir kütüphaneler. Satırların dünyamıza ulaşacağı, ütopyaların canlanıp karşımızda duracağı, hayallerimizin kısıtlanmadığı tek yerdir kütüphaneler.

Kağıdın kokusunun dünya vaad ettiği sınıflandırmanın yalnız raflarda kaldığı kütüphaneler ve belki de kırışmamış sayfalarına değecek parmakların, farkedilmenin özlemini çeken kitaplar. Ben Güneş'im... Ben merkezim. İlk defa ve bundan sonra her defa sistem benim. Geçmiş benim, gelecek benim. Feride'nin at arabasıyla geçtiği yollar, Madame de Prie'nin oynadığı ölüm tiyatrosundaki sahne, İstanbul'un surları, darağacına çıkmadan satırlara hayatı kazınan benim.

Saçları kıvrıcık bir gezginim, başka bir sayfada sarışın KGB ajanı... Ben tüm bunları okumaktan öte yaşarken Dünya durmuş, ben akıyor vaziyetteyim. Yan masamdaki, karşımdaki herkes benim için susuyor. Ben onlar için susuyorum. Hepimiz birbirimiz için susmuşken farklı dünyalarımız konuşuyor.

Gezginlik yorunca kalkıyorum, başka bir rafta yeni Dünyamı seçiyorum. Bir devrimin kahramanı, matematik dahisi bir babayla onun hayatına kasten yerleştirilmiş ama aşk karşısında yenik düşen Çin ajanının; ozonun delinmesini önleyecek çocukları oluyorum. İlk defa ve bundan sonra her defa iyi de ben oluyorum kötü de, Napoleon da Mo da.

Böylece koca bir gün bitiyor. Işıkların kapanmasına yakın ufak sahnem son buluyor. Kendi dünyama, merkezin hayaller olduğu, çevresinde ise bizim döndüğümüz hayata geri dönüyorum. Kütüphaneden çıkıp asfalt ve egzoz kokan yoldan evime gidiyorum ancak bu kez farklı, yarın tekrar dönmek için gidiyorum. Tekrar kapısından girdiğimde dışarıyı unutup anı yaşayacağım kütüphaneme; Şaman Bürgüt, kumar masasındaki Maça Kızı, sonbaharın kasvetinde Necip'e vurgun Suat olmak için özlem duyuyorum.

Kimsenin parmaklarınızın ucundaki dünyalara, sayfaları çevirdikçe kitap kokusuyla

kurduğunuz hayallere karışamayacağı tek yerdir kütüphaneler. İşte sessiz sedasız bir köşeye geçip yaşamış bulunmaktayız. Kendimiz için bir şeyler yapıp ilk defa ve bundan sonra her defa merkeze kendimizi koyup Güneş olalım. Ancak Güneş olursak bir sarayın padişahı, göklerin fatihi, bir aşkın acı çeken tarafları, tarihin tozunun bile üstünü örtemeyeceği kahramanlar oluruz.

Sen yeşile gidersin ben karaya. Oradan da bir gemiyle okyanusa açılır, yanardağların tepesine çıkarız. Tüm bunlar biz derin bir sessizliğe gömülmüşken olur. Kütüphanelere gidelim, yaşamak istiyorsak eğer kütüphanelere gidelim! Bu hayat bize sadece tek bir kişi olma fırsatı verir, oysa kitaplar öyle değildir. Ne insan olmak zorundasındır ne de kahraman. Bazen kötü olmak da iyidir. Gezmek, ağlamak, andan çıkıp başka ana girmek, kendimiz için ilk defa ve bundan sonra her defa merkez olmak istiyorsak kütüphanelere gidelim.

"Çıktığın yolda bugün yelken açık, yapayalnız,/ Gözlerin arkaya çevrilmeyerek, pervasız/ Yürü hür maviliğin bittiği son hadde kadar/ İnsan âlemde hayal ettiği müddetçe yaşar." Yahya Kemal'in de dediği gibi yaşamak için hayal, hayal için kitaplar, kısıtlanmamak için ise kütüphaneler lazımdır. Geminin yolcusu değil kaptanı olmak istiyorsan, gideceğin yeri biliyorsun. Kaptan olmak sana dümeni verir, yolcu olma fırsatı verir. Yolcu ise sadece, kendine biçilen rotaya varmayı bekler. Rüzgarla savaşmak için, ilk ve bundan sonra her defa merkez olmak için, yaşamak için kütüphanelere gidelim.

Havvanur ALEMDAR
Öğrenci